

2 Pedel

Len Cuppens: "Ik zou vaker tot tien moeten tellen"

11 Afscheid

Vertrekkend U-raadsvoorzitter werd "niet zenuwachtig" van NUM

5 New rector

"Me? No! I am neither a female nor a top researcher"

7 \$100,000

UM student Sam Deutsch won American quiz show

observant|25

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 10 maart 2016

Two inaugural lectures, a lot of other speakers and a film programme. During TEFAF – from 11 until 20 March – the Maastricht Centre for Arts and Culture, Conservation and Heritage (MACCH) will hold its annual conference about Fair and Just Practices. See page 8-9 Photo of TEFAF 2016: Loraine Bodewes

nl

Actiecomité in Brusselsepoort Oost

"We willen balans in de buurt"

Bewoners en huiseigenaren van Brusselsepoort Oost willen de uitbreiding van kamergewijze verhuur in de wijk een halt toeroepen. Ze hebben zich verenigd in actiecomité Buurtbalans. Sinds kort hangen rondom het Orleansplein de actieposters achter de ramen en op lantaarnpalen. Wordvoerder Mart Mooren: "We willen balans in de buurt, een evenredige mix van gezinnen met kinderen, ouderen, jongeren, studenten en bedrijven."

De gemeente Maastricht kwam afgelopen zomer met nieuwe huisvestingsregels, geldend voor de hele stad, zonder onderscheid tussen buurten. Daarmee werd ook een streep gezet door de 'nee tenzij' regel zoals die onder meer in Brusselsepoort Oost en Limmel gold – 'nee tenzij' betekent dat alleen onder bijzondere omstandig-

heden kamerverhuur wordt toegestaan. Wethouder Gerdo van Grootheest zei eerder in *Observant* dat er in Maastricht een "rariteitenkabinet van regels" was ontstaan en dat hij daarom een eenduidiger huisvestingsbeleid wilde. Met ingang van 17 juli werden onder meer de afmetingen aangepast aan het landelijk geldende Bouwbesluit dat zegt dat studentenkamers minimaal 15 vierkante meter moeten zijn (dit was in Maastricht 20 vierkante meter). Ook komen alleen huizen met minimaal 110 vierkante meter woonoppervlak in aanmerking voor de verbouw. En wie studenten wil gaan huisvesten, zal op eigen terrein moeten zorgen voor een fietsenstalling en een bergruimte voor huishoudelijk afval. Actiecomité Buurtbalans van Brusselsepoort Oost – met zo'n negentig betalende leden – is faliekant tegen de generieke huisvestingsregels en wil terug naar het 'nee tenzij'. "De limiet is bereikt", zegt woordvoerder Mart Mooren. "We zitten aan een maximum aan kamergewijze verhuur." De bewoners vinden bovendien dat ze in de ontwikkeling van de nieuwe regels buitenspel zijn gezet, en, zo valt te lezen op hun Facebookpagina, vragen zich af hoe serieus ze worden genomen door politiek Maastricht.

Wendy Degens

eng

Forty per cent of economic experiments cannot be replicated

Last year, it was the psychologists who took a beating, now it seems that it is the experimental economists' turn: a study by the journal *Science* shows that 40 per cent of the experiments have different results when repeated. According to UM professor Arno Riedl, it is not as clear-cut as that.

Just like psychologists, economists have been setting up experiments to study 'economic' behaviour, in particular since the nineteen-nineties. They often do so using game situations, in which students have to make specific choices or decisions that can earn them money.

A large international research team repeated eighteen experiments. These were all published between 2011 and 2014 in two leading journals, *American Economic Review* and *Quarterly Journal of Economics*. Of the eighteen studies, seven could not be replicated, *Science* reports. The other eleven, on average, showed weaker results than the original studies.

"If you read the article properly" says Maastricht professor of Public Economics, Arno Riedl, who organises many game theory experiments himself, "it turns out that between 11 and 39 per cent cannot be replicated. It depends on the method of measuring that is chosen." Besides, strictly speaking, a replication study is also just a study. "To convincingly show the robustness of an experiment, one would ideally need a series of replications."

So, for Riedl the *Science* article was not bad news.

It actually made him happy, he says (although he later calls this slightly exaggerated). At least the result was better than for the psychologists, where 60 per cent of the studies could not be replicated. Riedl: "That is because economists use different standards. Afterwards, they provide complete openness about the instructions and the setup of their experiments. Moreover, they contain less noise because economists do not pose hypothetical questions to their test subjects, but give them real incentives with real consequences for their own wallets, but also for other test subjects." That doesn't take away from the fact that economists should replicate more studies. An important step, Riedl feels, is that the international society of experimental economists has created a journal purely for replication studies. The disadvantage, however, is that these studies cost a lot of time and money. "A researcher at SBE doesn't get any money to collect primary data."

Another thing that would help is setting higher standards to significance and using larger samples. The latter is also expensive. "I have just applied to NWO for a research talent grant to carry out experiments, but a mere ten thousand euro is allocated to research, while I need at least twice that amount. Funding of neuroeconomical experiments falls completely short for large samples. A single observation in a scanner costs at least five hundred euro."

Maurice Timmermans

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

Naam: Len Cuppens (1955, Leiden) * **In het dagelijks leven:**

Pedel, sinds 1997 * **Burgerlijke staat:** Getrouwd met Jos; twee kinderen

Jos (29) en Charlotte (27) * **Woonplaats:** Maastricht

“Ik zou vaker tot tien moeten tellen, maar dat is niet altijd makkelijk”

Foto: Loraine Bodewes

Spanje of Nederland? Nederland. Naar Spanje zijn we vroeger vaak op vakantie geweest. Ook naar Zuid-Frankrijk en een tijdlang naar Zwitserland, naar hetzelfde dorp, waar veel families elkaar ontmoetten. Moeder en de kinderen namen de trein, pa ging met de Alfa Romeo. Auto's waren zijn hobby, hij heeft ook rally's gereden. Vakanties waren in ons gezin altijd heel belangrijk omdat we dan samen waren. Al bleef vader maar een week. Hij was neurochirurg in Nijmegen en had altijd dienst, ook drie van de vier weekenden. Doordeweeks kwam hij na zevenen thuis als wij al in pyjama op de bank zaten. Hij kon dan zo aanschuiven, het eten stond klaar. Mijn moeder was 300 procent aanwezig. Zij deed alles, in huis, in de tuin, voedde vier kinderen op, deed de administratie. Dat vond ze prima. Hun huwelijk was in onze beleving uitstekend. Veel respect over en weer.

Groot verdriet? De dood van mijn moeder. Op haar 68^e, veel te jong. Ze stond nog vol in het leven. Ze was geen tobber maar had er plezier in, tenniste nog elke week. En ineens, volslagen onverwacht hoorde ze dat ze darmkanker had. Een paar maanden later was ze dood. In de tussentijd heeft ze mijn vader nog ingewijd in het huishouden en de administratie. Hij was met pensioen en wist niet eens waar de reservelampjes lagen.

Pedellen zijn ijdel. Nee hoor, zo ijdel ben ik niet. Ik wil er wel goed uitzien en aardig gevonden worden. Dat laatste is soms

lastig. Je probeert het mensen naar de zin te maken maar dat kan niet altijd. Soms moet je bijvoorbeeld promovendi teleurstellen omdat ze niet voor een bepaalde datum kunnen promoveren. De hooglerarenstoet aanvoeren tijdens de dies vind ik leuk om te doen. Ooit verscheen zo'n foto in weekblad *Elsevier*, mijn ouders waren apetrots.

Het leven kan raar lopen. Absoluut. Ik had me in Nijmegen ingeschreven voor de studie Frans en werd lid van een Carolus Magnus-dispuut. Daarnaast had ik een administratief baantje bij de afdeling huisartsgeneeskunde. Op zeker moment werd ik daar coördinatrice en is de studie erbij in geschoten. Ik heb daar nooit spijt van gehad, was altijd al liever praktisch bezig. Ik had het naar mijn zin in Nijmegen, maar in 1987 kreeg mijn man een baan bij de Paribas Bank in Amsterdam. In die tijd volgde je je man. We hadden er een druk leven, totdat zich een nieuwe baan in Roermond aandeede en we verhuisden naar Maasbracht. Wel een overgang, ook omdat ik ineens thuis zat met twee kleine kinderen. Via hockey en tennis heb ik toch aardig wat mensen leren kennen.

Favoriete rector? Oei. Nee, dat zou ik niet kunnen zeggen. Echt niet. Ze waren allemaal zo verschillend. Ik begon hier als secretaresse van Job Cohen, kende niemand in Maastricht en Job stelde me meteen op m'n gemak. Al snel brak hij z'n been en bracht ik hem elke dag zijn post aan huis.

Ik erger me wild aan... Mensen die de kantjes ervan aflopen. Vind ik echt vreselijk. Dat komt omdat ik zelf zo gewetensvol met m'n werk bezig ben. Ik ga nooit naar huis voordat het af is. Wat ook niet altijd handig is, zeker niet als je kleine kinderen hebt. Toen de jongste uit huis ging, dacht ik ineens: heb ik ze niet tekortgedaan? Ik heb het ze ook gevraagd en het bleek niet het geval. Op momenten dat ze me nodig hadden, was ik er.

Dierbaarste plek in Maastricht? Mijn eigen huis, de plek waar mijn kinderen zijn opgegroeid. Ze hebben nu allebei hun eigen leven in Amsterdam, Jos is er advocaat en Charlotte werkt bij een organisatieadviesbureau. Zij vormen mijn grootste gemis. Mijn man en ik zullen niet snel naar de Randstad verhuizen, we hechten aan Maastricht.

Grootste blunder? Ik heb geen geduld en raak snel geëmotioneerd. Ik zeg dan dingen waar ik later spijt van heb. De emoties liggen bij mij net onder de oppervlakte en in een paar minuten kan ik boos zijn, verdrietig en teleurgesteld. Ik praat ook gewoon veel te veel, ben echt een flapuit. Ik zou vaker tot tien moeten tellen, maar dat is niet altijd makkelijk. Mijn man vroeg gister: weet je nou wat je in het interview wil zeggen? Ja hoor, zei ik. Moet je zien wat ik nu weer allemaal heb lopen vertellen.

Eigen selectie bij geneeskunde werkt goed

Geneeskundestudenten die door de faculteit FHML zelf zijn geselecteerd doen het beter dan studenten die via de landelijke plaatsing zijn binnengekomen. Die landelijke route vervalt definitief met ingang van 2017; vanaf dat moment kiest de faculteit al haar studenten zelf.

Dat blijkt uit de evaluatie van het systeem van 'decentrale selectie' die deze week in de faculteitsraad is besproken. Dat systeem is in Nederland sinds de eeuwwisseling geleidelijk ingevoerd. Voorheen werden scholieren die voor de studie geneeskunde kozen - een studie met een numerus fixus - allemaal via een landelijke loting bij de verschillende medische faculteiten geplaatst. Zelfs hele goede studiekeuzers konden op die manier buiten de boot vallen. Dat is toen veranderd door scholieren met een 8 of hoger op de eindlijst auto-

matisch toe te laten bij de faculteit van hun keuze, en door steeds meer eigen ('decentrale') selectie door de instellingen toe te staan. De UM is relatief laat, pas in 2011, op die trein gestapt omdat men hier de voordelen van het zelf selecteren niet zag: daar was toen nog weinig wetenschappelijke onderbouwing voor, zegt Kitty Cleutjens, voorzitter van de commissie decentrale selectie van de FHML. Men verwachtte hooguit minder mensen die liever ergens anders hadden gestudeerd. Dat werd ruimschoots bevestigd. Kreeg men eerst zo'n 60 procent studenten met Maastricht als eerste voorkeur binnen, daarna liep dat meteen op naar bijna 100 procent.

En er zijn inmiddels meer gegevens bekend, zo toont deze nota met een evaluatie van het stelsel over de periode 2011-2014. Daarin worden vier groepen studenten onderscheiden. De eerste twee

groepen doen het over het algemeen uitstekend in de bachelorfase, met slechts kleine onderlinge verschillen. Het gaat om de direct met een 8+ geplaatsten en om de decentraal geselecteerden. Ze haken niet of nauwelijks af in het eerste jaar, gaan vlot over naar het tweede jaar en halen de bachelor in groten getale binnen drie-, en zeker binnen vier jaar. De 8-plussers doen het in dat opzicht het allerbeste, maar dat geldt niet voor hun score op 'non-cognitieve' aspecten als samenwerking, empathie, reflectie. Daar winnen de door de faculteit zelf geselecteerde studenten het pleit.

Er is nog een bewijs voor de waarde van de eigen selectie: studenten die daar niet doorheen kwamen maar vervolgens via de landelijke centrale loting alsnog in de prijzen vielen en bij de UM mochten studeren, doen het op alle fronten

minder goed, minder ook dan de studenten die via centrale loting binnenkwamen zonder ooit aan de decentrale selectie van de UM te hebben deelgenomen. Zeker de non-cognitieve kwaliteiten laten bij hen te wensen over.

Vanaf volgend studiejaar zal de volledige instroom via decentrale selectie verlopen; omdat non-cognitieve aspecten tegenwoordig zwaar wegen is ook de categorie van de 8-plussers opgeheven. De faculteit blijft niettemin de resultaten van haar studenten ook in de master volgen, en wil ook graag de schoolcijfers daarbij betrekken. Cleutjens in de F-raad: "Een 8+ heeft in het algemeen een groot voorspellend effect voor de bachelorfase, maar voor de master helemaal niet meer."

Wammes Bos

Ragweek: sjoelen en vier op een rij

Eigenlijk zouden de studenten van de Ragweek afgelopen zondag naar buiten gaan voor een wandeling met de bewoners van het Scharwyerveld Zorgcentrum in Maastricht. Maar het weer viel tegen en dus werd het ouderwetse spelletjespret met sjoelen en vier op een rij. Tijdens de Rag-

week (van 2 tot en met 9 maart) halen studenten met allerlei activiteiten geld op voor het goede doel. Zo waren er een tennisnachttoernooi, een stampottendiner, een karaoke-evenement, een cocktail workshop en verschillende feesten. De opbrengst van de Ragweek gaat dit jaar naar

Stichting Kinderdroomwens dat kinderen vanaf zes jaar door middel van activiteiten helpt om te gaan met trauma's, en Stichting de Knoevel, dat zich inzet om gezinnen uit Zuid-Limburg met een langdurig ziek kind een dag te verwennen.

CF

Chic kleumen tijdens de Regatta Saurus

"Verse vis", roept een Saurus-lid in een poging om zijn marktwaar (geen vis, wel tosti's en soep) aan de man te brengen. Reclame maken is niet nodig. Een warme hap gaat er wel in bij de toeschouwers en deelnemers aan de derde Saurus International Regatta (SIR), afgelopen zaterdag.

En dan viel het nog mee met het weer, het is fris en het miezert. "Er werd sneeuw voorspeld, onweer, hagel. Ik hield mijn hart vast", zegt Maaik van Griethuysen van de SIR-commissie. "Vanochtend was er mist. Maar het bordje aan de overkant van het water was nog zichtbaar, dus dan mag er gevaren worden."

De SIR is een internationale wedstrijd, waar ook ploegen uit Aken en Hasselt aan meedoen. Het heeft een chic tintje, geïnspireerd op de Britse Henley Royal Regatta. Zo zorgt een jazzbandje voor de achtergrondmuziek, is er een speciaal bierproeverij en wordt er 's avonds gefeest in tenue de ville. In totaal deden er zaterdag 47 boten mee, verdeeld over verschillende velden. Er wordt op twee afstanden gevaren: 1500 en 250 meter. "De race zelf is ook internationaal, we gaan onder de brug door net de grens over bij Smeermaas", vertelt Van Griethuysen.

Vanwege het 40-jarig bestaan van de Universiteit Maastricht, is er extra aandacht voor de stad. Zo doet de Maastrichtse burgerroeverij vandaag mee en doopt Mieke Damsma, wethouder Student en Stad, een boot. Uiteindelijk was het Saurus zelf die er met de meeste prijzen vandoor ging.

CF

Het is weer zo ver: de UM buigt zich over een nieuw strategisch programma. Net als aan alle andere Nederlandse universiteiten wordt eens in de vijf jaar veel tijd en energie gestoken in het formuleren van een nieuwe missie en doelstellingen. Het gaat hier om de vraag waartoe de Universiteit Maastricht op aarde is, een levensvraag van dezelfde orde als die mij bij een sollicitatie ooit werd gesteld: "Meneer Smits, wie is u?" Nu weet ik niet of u de strategische plannen van de Nederlandse universiteiten wel eens naast elkaar heeft gelegd, maar wie dat doet vindt daarin wel heel veel van hetzelfde. En men slaat niet onmiddellijk steil achterover van de gemaakte keuzes. Volgens het plan 2012-2016 van onze eigen UM zijn wij niet alleen een aantrekkelijke werkgever, maar ook geïnspireerd door kwaliteit, student-gericht, internationaal én verankerd in de regio, innovatief, academisch excellent en maatschappelijk relevant. Naar verluuidt gaan we in het nieuwe pro-

Waarheen, waarvoor? Naar een écht strategisch programma

gramma 2016-2020 aan 'community building' en 'employability' doen, waarbij de universiteit 'leef- en werkbaar' blijft. Noem mij een universiteit die zich hier niet in kan vinden. Voor mij bestaat een strategie niet uit gemeenplaatsen, maar uit het maken van keuzes voor een langere termijn dan vijf jaar, gebaseerd op een heldere toekomstvisie. Om dat geen rituele dans te laten zijn is verbeeldingskracht nodig. Zo publiceerde de *Times Higher Education* afgelopen december inspirerende bijdragen over de vraag hoe het hoger onderwijs er in 2030 uit ziet. Een bonte verzameling opvattingen passeerde de revue. Zo meent de een dat tegen die tijd zo veel werk (inclusief onderwijs) door robots en *devices* zal worden verricht dat aan

universiteiten geen behoefte meer bestaat. De ander voorspelt eerherstel voor het hoorcollege om de aandachtspanne van onze bloggende, twitterende en whatsappende studenten te verlengen. De volgende meent dat de traditionele scheiding tussen vakgebieden geheel verdwenen zal zijn, terwijl de vierde uitlegt dat nieuwe technologie niet alleen zal leiden tot universiteiten die op grote schaal over de landsgrenzen samenwerken, maar ook tot een internationale ranking van studenten. Die ongekende transparantie zal de arbeidsmarkt ingrijpend veranderen. Mijn punt is niet dat ons eigen strategisch programma moet speculeren over de toekomst, maar deze ontwikkelingen zelf kan sturen. Kunnen we afspreken dat het nieuwe pro-

gramma van de UM échte strategische keuzes maakt, voor minstens de komende vijftien jaar geldt en clichés weet te vermijden?

Jan Smits
hoogleraar Europees Privaatrecht

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Angélique Janssens inspired by Jane Humphries

“Sure as hell not scared”

She is from the north of England, “from a lower social class, which is still easy to hear in her accent”. Jane Humphries (1948), professor of Economic History at All Souls College in Oxford, does not disguise her roots; on the contrary, she likes to joke about it.

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

“She is small in stature, inventive in her academic work, super intelligent and sure as hell not scared,” says Angélique Janssens, endowed professor of Historical Demography, with a special focus on gender and labour.

For most economists, history is a soft sector, but not for Humphries. Her interest lies in the economic growth and development during the Industrial Revolution and the role that women and children played in this. “In 2010 she wrote a beautiful book *Childhood and child labour in the British Industrial Revolution*. Where other historians tend to refer mainly to the nineteenth-century government sources, most of which report on male labour only and are filled with quantitative data, Jane also read autobiographies, letters and interviews from that time. A time-consuming process, but also very innovative. She reveals the hidden history: how and to what extent women and children contributed towards the social and economic transformation

process of the nineteenth century. She shows that women did indeed contribute to the Industrial Revolution, and that this part of history is more complex than often is thought.”

Typical of the assertive Humphries is her performance in the documentary *The Children Who Built Victorian Britain*. Standing in the centre of Birmingham before three life-size golden statues of Matthew Boulton, James Watt and William Murdoch (known as The Golden Boys who played a major role in the development of the steam engine and thus became key figures in the British Industrial Revolution), she says that these three men could only shine because of a certain group of workers: “It was children!”

Janssens also tries, in her - more demographic - research, to reveal the lives of women and young girls. For example, she studied two birth cohorts from the register of births, deaths and marriages from four towns in the Netherlands, including Tilburg and Enschede, to discover

the course of women’s lives in the nineteenth century: how many children did they have, what were the intervals between births, which factors played a role in the postponement or limiting of pregnancies? And is there a difference between, for example, servants and textile workers? The former lived inside their employers’ homes and had a subordinate position, but textile labourers had their own salary, were independent, worked together with men, did the same work, albeit for a lower salary.

Just like with Jane Humphries, an academic career was not in the line of expectations for the young Angélique Janssens. “I am sixty now and am from a time when girls did not need to achieve. I went to the girls’ secondary school, but I didn’t even think about a school of higher education. An aunt pronounced my mother crazy. What was the point?”

Riki Janssen

It’s only about “you”

International women’s day is approaching while I’m writing, and like every year I have mixed feelings about it. On the one hand I feel like celebrating all important women in my life. On the other hand, I grew up with a mother who every year reminded me and my brother and sister how offensive such a day was towards women, as she said that women should be celebrated every day, and not just once a year. As a consequence, I grew up relatively indifferent to the day, but not to the priceless contribution of women to my life.

To fully appreciate this contribution, I have gone on to learn that it is not about the “me” but the “you”. I remember during my PhD studies I had a presentation skills course where the teacher articulated this concept very nicely. At a certain moment during the course, he said to the women in the room that they should never trust a man telling them things like: I cannot live without you, I’m the happiest person in the world, I want to be with you forever, etc. The reason was simple. The subject of all these sentences is not the woman, but the man. Instead, they are better to trust a man telling them things like: you are wonderful, you are the best thing that has ever happened in my life, you complete me, etc. The difference here is that the subject is the woman and the compliments and praises are addressed to her, underlying how the man expressing it naturally puts the woman he loves at the centre of his life, as a natural and indispensable centre of gravity. I never knew if the teacher was serious or if he just said that as a joke. It does not matter, I liked it, and I totally agree with it.

I think this applies to any love relationship, and it represents a good way to question ourselves on the genuineness of our feelings. I think that an essential element in any relationship comes from being able to recognize the contribution of the other to make us better persons.

Happy women’s day to all women! (sorry mum)

Pietro Bonizzi,
Assistant Professor at Data Science and
Knowledge Engineering

Who should succeed rector Luc Soete?

“Hildegard Schneider is good, but I don’t want to lose her as dean”

Rector magnificus Luc Soete is leaving. On 1 September his successor will take over. Who should that be? And what should he/she do especially? Observant will ask students and staff this question in the coming weeks.

Louis Berkvens, professor of History of Law and former chairman of the University Council: The new rector should be “an inspired, intellectual highflyer, a facilitator and someone who can represent the UM across the board. We have a tremendous medical cluster in Randwyck and a

number of fairly small but certainly not unimportant faculties in the city centre. The new rector should be well aware of this diversity.” That is why, according to Berkvens, it should be someone who can look beyond his or her field.

City centre or Randwyck? Berkvens doesn’t have a strong preference, “but if I look at the Executive Board with Martin Paul as a powerful manager from Randwyck, then I think that it is good if there is a strong academic from the city centre sitting opposite him. Preferably a woman, seeing as the number of female professors at this university is still too low. It’s hard to give names. Hildegard Schneider, our own dean, does very well; she is enthusiastic and has a broad interest. But of course I wouldn’t want to lose her as dean.”

Berkvens feels that the new rector needs to show his face more in The Hague and Brussels, visiting the important institutions that finance education and research. “Subsidies from NWO and European funds are our weaker points.”

Berkvens is still in favour of a three-manned Executive Board, although he does feel that Martin Paul can combine the roles of president and rector superbly, as former rector Arie Nieuwenhuijzen Kruseman suggested in this column two weeks ago. “Maybe Kruseman should become rector again,” he jokes. “He was an inspiring rector magnificus.”

Having a vice rector of Education in the Executive Board is taking things too far, according to Berkvens. “I really don’t understand the choice of having such a position. It is proof of incompetence. I have nothing against Harm Hospers, but education should be the rector’s responsibility.”

Philip Vergauwen, dean of the School of Business and Economics: “I feel it is time for a female rector. Whatever way you put it, women often have a different view on matters. Often refreshing, new and all-embracing. They often come up with solutions and visions that a man wouldn’t have thought of. Very inspiring. For me it is not about better or worse, it is about different. As far as that is concerned, I am also an advocate of more people from other cultures at the top.

“We have sufficient female talent in our ranks, although I can’t oversee the entire academic field. We have Mariëlle Heijltjes, of course, but I wouldn’t like to lose her. We badly need her ourselves. Looking at Psychology, I’m thinking for example of Anita Jansen. I hear lots of good things about her. There are undoubtedly many other good women out there, just like at FHML. I just don’t know them sufficiently. If you look at Law, then I’m thinking of Hildegard Schneider. But there again, there are probably many other suitable candidates, but I know Hildegard best of all.”

Vergauwen feels that the new rector should argue for more diversity in education and research on a national level. “Diversity could become the quality and power of Dutch universities. But are we brave enough as a university to introduce a different education system from our sister institutes? Would we drop in the rankings? What if ‘our’ innovation is not picked up, or not yet? When is your education good? If we produce students who have worked like crazy to gain high grades? Or if we are not afraid to experiment?”

“Do we dare to stimulate fundamental research without the guarantee of top publications in journals that are dominated by editors who primarily want to see their own work quoted, resulting in research becoming very mainstream?”

“The new rector should be a top scientist who can express the pure academic values of our university.” He himself is also mentioned as a possible successor to Luc Soete. “Me? No, I wouldn’t do that. I still have a lot to do at SBE. And honestly, being a rector is not for me: I want to be close to the day-to-day process of teaching and research; I would prefer to be closer to the field and the students. And by the way: I wouldn’t be a good candidate. I am neither a female nor a top researcher.”

Wendy Degens, Riki Janssen

Nederlandse versie www.observantonline.nl

With your nose pressed against the glass

He gained worldwide fame with a rubber duck. A gigantic inflatable whopper, called Rubber Duck, has splashed around in Amsterdam, Sydney, Hong Kong, Sao Paulo and at the end of last year off the coast of Long Island near New York. Its creator is Florentijn Hofman, whose artwork ‘Scans’ was revealed on the facade of the Scan-nexus building in Randwijck last Friday.

It consists of photo panels with portraits of students and members of staff from the Faculty of Psychology and Neurosciences. Just like a brain scan reveals what is going on in our brain, the pictures show who are moving around within the

building. And that was something the employees found important, says Mieke Derickx, chairman of the UM’s art and heritage committee: to open up what looks like a hermetically closed building. The portraits were made by well-known photographer Inge Hondebrink, who was selected for The Fence last year, an open-air exhibition in five American cities. Hondebrink photographed the students and employees behind a glass plate with their faces pressed against it. Just like children would do at a window. Great interest was shown during the selection process, with 150 registrations for 25 candidates.

A little awkward is the fact that the facade of the

building in question is only temporary. Half of it will eventually be connected to a new building. Hofman has taken this into consideration: some portraits will remain outside, others will be hung inside. The work of art cost 30 thousand euro. “A bargain,” says Derickx. “It was made by two renowned artists, the panels are vandal-proof and have a special UV layer to preserve their colours.”

For those who are interested in the making of the artwork, there is an exhibition on the process in the hall of the building.

Photo: Joey Roberts

Maurice Timmermans

Faculty Fight on 12 May

Five years ago, the team from the School of Business and Economics won the first Maastricht Faculty Fight, a huge sports’ competition between the various faculties that is organised every fifth anniversary year of the UM. Last week a delegation of athletes from six faculties and representatives from the organisers - UM Sports - went to collect the cup from SBE. It was the starting shot for the second edition.

On 12 May 2016, the economics students will defend their title, in celebration of the UM’s fortieth anniversary, with all kinds of special sports activities at various UM locations: from an alternative donor race in Randwijck, to stockbroking on the SBE grounds. Dean Philip Vergauwen, who was not keen to hand over the cup last week, hopes that the trophy will soon be on display again in his room on the Tongersestraat for another five years. For more information and registration: www.maastrichtuniversity.nl/facultyfight

RJ

Inkom theme announced

‘The future is now’ will be the theme for Inkom 2016. “During Inkom, first-year students become acquainted with the city and student life and in doing so, take their first steps in what will hopefully be a great future,” says chairman Wim Renders. “It is a new phase in their lives. Embrace the future with lots of fun and enjoy the moment, is the message we want to give them.”

Although a brief look back is not necessarily a bad thing; the short video in which the Inkom Working Group announces the theme, starts off with images of former queen Juliana officially opening the Rijksuniversiteit Limburg in 1976. “We hope to focus on the UM’s fortieth anniversary during Inkom, but we are still working out exactly how.” For the video, see www.facebook.com/inkom-maastricht

CF

Work like a slave, eat like a king

The cow died twice: once in the slaughterhouse, once in the kitchen

My menu
Rump steak € 16.90, Perroen's Classic Burger, € 13.90, Glass of white wine € 3.80

On the one hand, cooking a steak is tricky because you can't see the inside when you serve it. It takes time, experience and knowledge. On the other hand, preparing French fries is easy: use the right potatoes, run them through the hot oil until they turn golden and taste a couple for good measure. What a pity that Grand Café De Perroen failed on both dishes. First a positive word about the atmosphere. Seated in a beautiful, closed winter garden, I'm amazed by the huge glass windows and stylish plants reaching up to the sky. The candles smell like flowers on a late summer evening. From here, it all goes downhill.

When the depressed-looking waitress arrives at our table, I order a rump steak with pepper sauce and fresh vegetables accompanied by French fries. The waitress doesn't bother to ask how I want the steak done, and before I open my mouth, she is gone. As we wait among the Thursday evening crowd, we suddenly smell the sharp odour of burnt food coming directly from the kitchen. Could it be my steak? When it arrives, I follow Gordon Ramsay's rule of thumb and test how the steak is done. Turn your hand and press on the top of your wrist: this is what a well-done steak feels like. A tad lower in between your bones and you get the feeling of a medium rare, and even lower on your arm rare. I try to love my steak, I really do, but I just can't. Clearly the poor cow died twice: once in the slaughterhouse, once in the kitchen. The steak is so well done I can't even cut it with the blunt knife I've been given. And with two dozen balls of pepper floating in my sauce, it looks as though

the chef accidentally dropped half the pepper shaker in my dish. I try to cheer myself up with the fries, but they are dry and so hard that they almost resemble crisps. The only thing that saves the evening is the freshly cooked vegetables (bell pepper, spring onion, celery and leek). On a different visit I try Perroen's Classic Burger, again with fries. It turns out to be mushy, with an excessive amount of liquid soaked up in the bun. Apparently the chef forgot to dry out the meat before putting the burger together. The fries – or perhaps I should say crisps – are again too dry and blunt. We are told we can take the leftovers home if we like. Thank you, but I'll pass.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Perroen
Vrijthof 34-35, www.perroen.nl

Food ★☆☆☆☆
Service ★★☆☆☆
Atmosphere ★★★★★
Price/Quality ★★☆☆☆

Approved

- ▶ Ohello
- ▶ Dating/quick/real-life
- ▶ Free
- ▶ iOS, Android

Ohello may be an app, but its aim is to make dating less digital. Instead of chatting online, you can be sitting having a coffee together within an hour. Not an official date, the creators of the app say, "only a quick hello". With the help of Facebook, the app quickly creates a profile. A picture, name, date of birth, and a couple of catchwords is all you need. You choose those catchwords - called 'tags' in Ohello - from a list that contains descriptions such as chocoloco, earlyriser and partyprimate. The app then searches for matches; people near you who can meet up within 45 minutes. If you find someone you like, you can send a request. The other person then has 15 minutes to decide whether the interest is mutual. If so, then Ohello looks for a bar in the area where you can meet up. What if you receive a request, but have no time? You can wait until the 15-minute limit has passed and then let the other person know that he or she may approach you again in the future. Ohello provides the opportunity for its users to write reviews about each other. You can then indicate whether someone looks like their profile photo, is punctual and is well-mannered.

CF

Dear Ingrid

Comparative quality study

Sandy (21): "When I look around the pub, I see people who are better looking than I am. My physical fitness is less than the other rowers in my club and my fellow students have a way with words that I don't have. I always come off worst."

Ingrid: A mindful summer weekend. A colleague and friend of mine and I make course participants mark time for three whole days in the French countryside. We write, talk, laugh and cry. We take turns in executing parts of the programme. When it's my colleague/friend's turn, I take part too. Meanwhile I am observing. I want to know how the participants feel about her and what she does. I reach my conclusion soon: they like her more, think she is better, and funnier as well. It makes me feel insecure. Until she takes me to one side and says despairingly: "I think that they like your parts of the course better and find them more interesting."

The idea of not being good enough - unfortunately, nothing human is uncommon to me - is the driving force behind this comparative quality study. You have the idle hope that it is all not so bad as you perceive when you compare your appearance or performance with those of others. But because of the idea that you don't measure up, this is exactly what does not happen. Time and again, you end up being the loser. Every time, your study provides the proof for your conviction that creates this insecurity.

"This mechanism of comparison quickly leads to inevitable paradox: adapt and excel," writes shame researcher Brené Brown in her book *The Gifts of Imperfection*. "It is not about self-acceptance, connection and authenticity, but about being like everyone else, but then better." Self-judgement and alienation between you and the other person is lying in wait.

So put an end to your comparative quality study and realise that everyone is in the same situation. You, me, your colleague and friend, many others.

Photo: Loraine Bodewes

And of course, before you realise, you will be doing it again. Unfortunately we don't have an on/off switch that we can use to eliminate our negative convictions once and for all. Try to talk about it with the person you think you have lost out to. Maybe you can then, just like my colleague/friend and myself laugh and heave a sigh of relief.

Ingrid Candel

Brown, B. (2010). *The Gifts of Imperfection*. Hazelden: Center City (USA)

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have any questions or problems and would you like to speak with a psychological counsellor for students from Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

An American in Maastricht: \$100,000 and mail from Joe Biden

Photo: Loraine Bodewes

Just twenty years old and already famous – on the American quiz show ‘Jeopardy! College Championship’, Sam Deutsch took home the prize of \$100,000. A junior at the University of Southern California, Deutsch is now spending a semester in Maastricht.

“I watched the final episode with some friends in an Airbnb in Vienna, because we had a week off.” The quiz show was actually taped in Los Angeles over two days in early January. A week and a half later Sam Deutsch flew to Maastricht, sworn to secrecy about the details and who had won until the last episode was broadcast. The final was aired on 14 February. “When my friends saw me winning, they were sitting there with their mouths open. Yes, we had a party afterwards. And yes, I paid – I didn’t mind”, Deutsch laughs. Besides the honour and cash prize, Deutsch received a letter and a tweet from Joe Biden, the vice president of the United States. “I was in disbelief when I read it.”

*Dear Sam,
I recently learned of your victory in Jeopardy’s College Championship tournament – congratulations! What an impressive feat. You should be incredibly proud of your performance, especially during Final Jeopardy!*

I’m glad to hear that you are studying Political Economy at USC. It sounds like you are making great decisions for yourself, Sam. The best advice I can give you is to continue learning – about our country, the world, and about what you believe in. Again, congratulations, I wish you the best of luck in you studies and beyond. Sincerely, Joseph R. Biden, Jr.

For those who missed the show – and the reason for Biden’s enthusiasm – Deutsch was in second place going into the final question on the ‘man who cast 12,810 votes during his Senate service, which lasted from 1973 to 2009’. Deutsch initially wrote the name of another senator, but scribbled it out and replaced it with Joe Biden. As the only contestant to get the right answer, he came out on top.

The annual two-week long event *Jeopardy! College Championship*, broadcast annually on US television, gives college students a chance

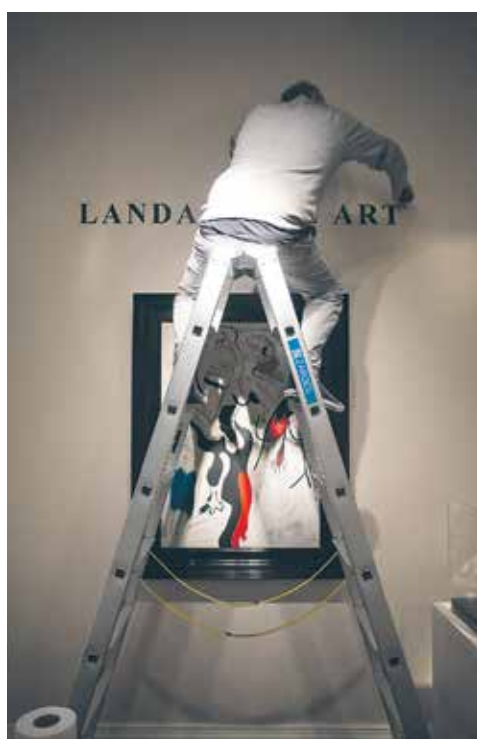
to compete for \$100,000. “It’s a pretty big thing in the United States. It’s on every night for two weeks, with five to ten million people tuning in per episode.”

So what prompted Deutsch to apply to be on the show? “A friend, a smart guy, won the Jeopardy Teen tournament a few years ago. He encouraged me to do the online test.” Along with seven thousand other college students, that is. “The questions are a mix of popular culture, history, art, music and so on. After that I was invited for a face-to-face audition in New York.” Three hundred applicants are called back, with only fifteen selected for the show. Three reach the final episode.

Now Deutsch is following a programme at the Center for European Studies in Maastricht. “The University of Southern California has quite a unique type of education. Instead of 200 people in a lecture hall they have discussion-based classes with around twenty students, which is similar to Problem-Based Learning in Maastricht. I was used to that and I’m into that type of

learning. I could have chosen Barcelona or Paris, the more popular cities, but I wanted a unique experience. The location is perfect for travelling. Maastricht is nice, not a huge city but rather a cosy town.”

The \$100,000 is already sitting in his bank account. “I have to pay a lot of tax, around 30 percent, but still it’s a lot of money. I’m going to save some, as I’m considering becoming a lawyer and law school in the US is very expensive. And I’m in Europe, so I’m going to use some of it to travel around here. I’ve already planned a trip to Iceland and Copenhagen.” Deutsch will also donate some of his prize money to the Hyde Center for Breast Cancer Research at Georgetown University. “My mother had breast cancer more than ten years ago. She survived and every year she raises money for the institute. I think it’s nice to donate money to that cause, because it’s very important.”

MACCH conference on fair and just practices

During TEFAF – from 11 until 20 March – the Maastricht Centre for Arts and Culture, Conservation and Heritage (MACCH) will hold its annual conference. This time, it will be in the Bonnefanten museum and the theme will be: Fair and Just Practices.

In this centre, researchers from four Maastricht faculties (Arts and Social Sciences, Law, School of Business and Economics and Humanities and Sciences) work together in the field of art and heritage research; the official kick-off was last year. The Stichting Restauratie Atelier Limburg and the Sociaal Historisch Centrum are also allied to MACCH. The centre has a strong research section – working both on its own initiative and on behalf of others (services) – and is involved in education. One of the successes was the acquisition of a European subsidy for NACCA: fifteen Ph.D. candidates were appointed for this project in the field of ‘conservation and contemporary art’. Students are involved too, for example in a feasibility survey for a euregional museum pass (cooperation with ‘border’ institute ITEM)."

On Friday 18 March, two inaugural lectures will take place within the framework of the seminar. First, Prof. dr. Pip Laurenson will hold a lecture on ‘Practice as Research: Unfolding the Objects of Contemporary Art Conservation’ followed by Prof. dr. Rachel Pownall on ‘The arts and finance’. The keynote speaker on 19 March is Olav Velthuis, Associate Professor at the University of Amsterdam. www.maastrichtuniversity.nl/macch

Keynote at MACCH conference about whitewashing reputations Polish your image by buy

Fake it or Leave it!

In co-operation with Lumière and Studium Generale, MACCH is organising a film programme. Like the conference, the film series aims to analyse, visualise and contextualize fair and unfair practices in art and heritage worlds from a variety of disciplinary and trans-disciplinary perspectives. The films: *F for fake* (Orson Welles) on 15 March, *Beltracchi: the art of forgery* (Arne Birkenstock) on 16 March, *The rape of Europa* (Richard Berge & Bonni Cohen) on 17 March. The films are followed by a debate or have an introduction by an expert.

Where does all the money that is being pumped into the art market actually come from? “There is too little discussion about this question. It is about a lot of money, sometimes with dubious origins.” Olav Velthuis, associate professor at the University of Amsterdam and specialized in Economic and Cultural Sociology, delivers the keynote speech at the MACCH conference in the Bonnefanten Museum on 19 March: About whitewashing reputations in the art market.

“At the upper end of the art market, there are the collectors who are fabulously rich, people whose wealth runs into millions. I find that a problem in itself already. If there is one place where you see economic inequality, it is in the art market,” says Olav Velthuis (1972), who has a background

in both Art History and Economics. “Estimations from auction houses show that approximately a hundred to two hundred people in the world are willing to spend more than 100 million dollars on a work of art. The group that I speak about in my keynote address, is a bit larger. Every year the American magazine *Art News* draws up a list of the two hundred most important art collectors. I looked at the way in which these people earned and managed their money. I used public resources, such as articles in the media, but also reports on court cases, for example on corruption scandals, tax evasion or insider trading (trading on the stock exchange on the basis of confidential information).”

With most collectors there is nothing wrong, only a minority has a problematic background.

Meaning that they earned their money in a “less legitimate manner”.

Of course there are also marginal cases. Some practices seem strange or dubious, but are still legitimate. Such as an American art collector who earns his money from aggressive Mixed Martial Arts events. “In the state of New York, these martial arts are prohibited, but in other American states they’re not.”

Velthuis does “not want to point an accusing finger,” but start a discussion about where the money comes from that is going around in the art market. “As an artist you can easily say that you do not want to sell your work to such a collector. But that is never said. There are few artists who even know about this. There is a real lack of information. Others stick their heads in

TEFAF 2016 Photos: Loraine Bodewes

putations ing art

the sand.”

Another example. Russian multimillionaire Abramovitsj, the owner of the English football club Chelsea, buys a lot of art and invests money in the development of the art world in Russia. For example, he financed the most important private museum, the Garage Museum of Contemporary Art in Moscow. Detail: “He acquired his wealth in the nineteen-nineties in the former Soviet Union when public enterprises were dubiously sold off for very little to a select group of buyers.”

“I have no illusions that an auction house will say: ‘We will no longer do business with this Abramovitsj’. And that is not my aim either. But maybe there are those who will say: ‘Well yes, that is how things were done in Russia in the

nineteen-nineties, those were different days.’ Another case, in which the gossip factory is doing overtime, concerns Ukrainian multimillionaire Viktor Pinchuk. He was apparently advised by a PR company to start buying art in order to boost his reputation. A good example of laundering reputations, says Velthuis. “People having become mixed up in a case which hasn’t done their reputation any good, want to polish their image by buying art. There is a social motive behind this, one of the three main motives that I distinguish in the process of buying art, in addition to the financial and aesthetic motive.”

Wendy Degens

Inaugural lecture by Prof. Pip Laurenson

Not afraid of a critical rethinking of her own theories

“I’m an undisciplined TEFAF visitor and will simply enjoy a luxurious wander through the extraordinary variety of objects on view”, says Pip Laurenson. “But I’ll be sure to see the Joseph Beuys show Show Your Wound being curated by Mark Kremer as part of this year’s fair.” Laurenson (1965) is professor of Art Collection and Care at Maastricht University and head of Collection Care Research at Tate in London.

She is a pioneer in the conservation of contemporary art, and has played a significant role in shaping this emerging field. In the mid to late 1990s, for instance, she developed time-based media conservation: the practice of conserving works of art which depend on technology and have duration as a dimension. In London Laurenson develops, leads and supports research related to the conservation and management of Tate’s collections. Tate is a family of four museums that welcomes more than seven and a half million visitors a year and has a growing collection currently numbering some 70,000 pieces.

One of her great passions throughout her career – which also spans affiliations with Leiden University, King’s College London and other institutions – is the changing nature of contemporary artworks and how this affects the practice of conservation. Consider the transition from sculptures and paintings to film, slides and audio, and finally to performances or installations, which exist only in their installed state.

This will be the topic of her lecture on 18 March. For years the notion of the completeness of an artwork remained an underlying given in Laurenson’s work. “In my early work I worked with the assumption that I could docu-

ment the defining aspects that needed to be conserved for a given artwork; assuming it was complete when it entered the museum. This is how we traditionally think about art, for example we assume a painting is finished in the artist’s studio and then goes on sale to a gallery or enters a museum. From the 1960s onwards, artists began creating works that are made outside the studio, that change over time, that differ when exhibited in other spaces. I realised whilst working with these artists that my assumptions did not always fit our practice.” This prompted a critical rethinking of her own theories, in particular the assumption of completeness, and an investigation of cases where artworks might be considered to unfold over time.

Does she buy art herself? “I’m lucky. My most treasured artworks have been given to me. I did however recently buy myself a print by the artist Tim Etchells called *Thirty Year Performance*. It represents an ‘impossible’ score for the history of his company Forced Entertainment. It’s messy and funny and warrants spending time with.”

Which piece (regardless of cost and whether it’s for sale or not) would she love to own and why? “I’d love to have Nauman’s *Dance or Exercise on the Perimeter of a Square (Square Dance)* or Rebecca Horn’s *Berlin Exercises* quietly working away in my home. Imagine what it would be to own Agnes Martin’s *Friendship* from 1963! I was taught to gild when I started my conservation training and this painting uses these traditional and rather magical materials. All three of these works represent a very human sense of order and explore some fundamental questions about the nature of art and the structure of time and space.”

Riki Janssen

Inaugural lecture by Prof. Rachel Pownall

“I preach for more investment in art facilities”

She is the first professor of Arts and Finance in the world. “The culture of finance is in need of change, and art can help to make it fairer, freer and more ethical”, says Prof. Rachel Pownall. In addition to her chair at UM, she is also a professor at Tilburg University and collaborates with the Van Gogh Museum and other institutions.

“The great economic growth of recent decades came together with negative consequences; think of the environment, health and social problems”, says Pownall. “This decrease in wellbeing is, in the long run, unsustainable for business and society. And at the same time, arts institutions have been underfunded because the financial market doesn’t value the positive contributions they make.” She wants individuals and institutions to make more sustainable, long-term financial decisions that benefit both business and society. “Along with economic values, we need to include social and cultural values in financial decision making. These have been neglected in the past.”

How to do this? “I preach for more investment in art facilities, museums, cultural enterprises and the creative industry: in artistic values. Accessibility of culture and cultural events – exhibitions, concerts, theatre and so on – will

improve people’s lives. They’ll enjoy day-to-day life more, and that will reduce stress while increasing creativity and social contact. All this will decrease future risks, for example in healthcare, with all the consequences that entails for governmental spending. The discipline of finance can learn from the arts, and thus the arts will benefit from more finance.” Pownall, who will give her inaugural lecture on 18 March during TEFAF, definitely plans to attend the arts fair. “I like TEFAF Modern, which is upstairs in the Mecc. It’s less exclusive and more affordable. A couple of years ago my husband bought two photographs there from the dealer Daniel Blauberg: NASA pictures of the moon landing, taken by Neil Armstrong. They’re part of a limited edition.” What’s her main motive when it comes to selecting a piece? “First, it has to express a comfortable feeling, a positive emotion. It also has to have potential resale value; after all, we’re talking about an investment.” And finally: “I would buy from the artists themselves. That way you’re giving your investment more impact. Impact is subjective – it has a different meaning for everybody – but to me it means the money goes directly to the artist.”

Riki Janssen

Nieuwe Tefaf- hoogleraar bouwt het immuunsysteem na

Na wat gerommel in zijn zak steekt hij zijn telefoon in de lucht, met de achterkant naar voren. Op de hoes prijkt een zelfportret van Rembrandt. Afgelopen zomer in de museumwinkel van de Londense National Gallery gekocht. Een tastbaar bewijs dat de hoogleraar gecharmeerd is van kunst.

Voor wie nog twijfelt: hij is vorig jaar meerdere keren naar de Rembrandt-tentoonstelling in het Rijksmuseum geweest, waaronder de preview, omdat hij museumlid is. En hij is al twee keer, de expositie is koud opgetuigd, naar Jeroen Bosch geweest ("ongelooflijk hoeveel scènes en beelden die man toen heeft bedacht").

U bent vorig jaar voor het eerst naar de Tefaf geweest. Volgens medewerkers van instituut GROW, waar de leerstoel is ondergebracht, leek u ontroerd.

"Ik vond het vooral indrukwekkend en dat heeft een speciale reden. Ik zie heel slecht, aan één oog heb ik min 18 en met het andere zie ik niets. In een museum is dat steeds behelpen omdat schilderijen vaak matig zijn belicht. Ik probeer dan dichterbij te komen maar dat mag niet altijd. Op de Tefaf hangt alles vol in het licht, omdat het verkocht moet worden. Ik had dat nog nooit meegemaakt, echt een eye-opener. Geweldig." Immunoloog Carl Figdor maakte in 2000 furore met de ontdekking van een receptoreiwit dat het HIV-virus in het lichaam verspreidt. Zijn twee *Cell*-publicaties hierover zijn inmiddels duizenden malen aangehaald. Maar zijn *finest hour* kwam pas een paar jaar later - in 2006 - toen hij de Spinozaprijs won.

Figdor staat bekend om zijn kankervaccins - een vorm van immunotherapie - voor melanoom. Hiervoor gebruikt hij afweercellen die bekend staan als de dendritische cellen. Dat zijn de verkenners, die een hapje van de tumor nemen en daarmee alarm slaan bij de afweercellen die de aanval inzetten. Figdor haalt de dendritische cellen uit het bloed van de patiënt, pept ze op, zorgt dus dat ze nog harder aan de alarmbel trekken, en injecteert ze weer. De vaccins zijn uniek voor elke patiënt en daarom kostbaar.

Is dat een belangrijk nadeel van uw behandeling?

"Nou ja, hoeveel geld is een mensenleven waard? Het staat nu min of meer ter discussie maar de minister taxeerde het ooit op 80 duizend euro, en dan valt immunotherapie vaak duurder uit. Een chemokuur kost minder maar die werkt soms ook maar kort."

Het is dus zaak om de kosten van de vaccins te drukken.

"Ja, maar ook om uit te zoeken welke patiënten goed reageren op de therapie en waarom. Van de patiënten met melanoom heeft 20 procent baat bij onze dendritische celtherapie. Ze leven twee jaar langer onder een goede kwaliteit van leven. Als je die patiënten vooraf weet te identificeren, wordt de zorg ook goedkoper. We hebben recent gevonden dat we op basis van de eerste tumor, die meestal operatief wordt verwijderd, al kunnen voorspellen wie later goed reageert op immunotherapie, mochten er uitzaaiingen optreden. Daar zullen de komende jaren veel studies over verschijnen."

Vaccineren tegen melanoom

Zijn we aan de winnende hand in de strijd tegen kanker? Er zijn belangrijke slagen gemaakt, maar we zijn er nog lang niet, we beginnen het net allemaal een beetje te begrijpen. Dat zegt de nieuwe Tefaf-hoogleraar Carl Figdor. De Nijmeegse immunoloog werd wereldberoemd met de ontdekking van een eiwit en won in 2006 de Spinozaprijs. Zijn leven lang werkt hij aan kankervaccins voor melanoompatiënten. Maar hij houdt ook van kunst.

Tefaf-hoogleraar Carl Figdor met het door hem aangekochte beeld van de Italiaanse glaskunstenaar Furlan Foto: Ineke Oostveen

Uw vaccins werken niet preventief.

"Nee, maar daar zijn we wel mee bezig. Dat doet mijn collega Jolanda de Vries, hoogleraar translationele tumorimmunologie, bij patiënten met het Lynch-syndroom. Zij hebben een DNA-fout waardoor ze op jonge leeftijd darmkanker kunnen krijgen. Dat is nou typisch zo'n groep die je wilt vaccineren voordat het mis gaat. De eerste experimenten zijn al achter de rug. Daaruit blijkt al dat er geen ernstige bijwerkingen ontstaan."

Drie jaar geleden zei u: het is mijn droom als onderzoeker om een reguliere behandeling te ontwikkelen.

"Ik vind m'n werk geslaagd als de therapie door verzekeraars wordt vergoed."

Staat dat te gebeuren?

"We hebben in ieder geval een doorbraak bereikt en verwachten elk moment de handtekening van de minister. We ontvangen namelijk een subsidie voor 'voorwaardelijke toelating tot het basispakket', zoals dat heet. Met dat geld gaan we onderzoeken of de dendritische celtherapie werkt. In kleine studies hebben we dat al in de jaren negentig aangetoond maar nu gebeurt het in een gerandomiseerd, dubbelblind onderzoek.

Kunnen we in de toekomst vaccins verwachten tegen alle vormen van kanker?

"Dat zou fantastisch zijn maar lijkt me niet waarschijnlijk. Je moet bedenken dat we in ons leven voortdurend DNA-foutjes oplopen. Na dit gesprek van een uur hebben zich in ons lichaam een miljard cellen gedeeld. Het is een wonder dat het allemaal goed gaat. Helemaal omdat we ook nog eens ruim tachtig jaar oud worden met een aantal van 10^{17} cellen. Naarmate je ouder wordt, stijgt de kans dat een deling ontspoot, en nog een, en nog een, en zo ontstaat een tumor die alle regels aan zijn laars lapt. Kanker is zo moeilijk te behandelen, omdat iedereen andere foutjes oploopt."

Het aantal nieuwe kankergevallen in Nederland stijgt de laatste vijf jaar minder hard, aldus de cijfers van Nederlandse kankerregistratie.

"Dat is niet mijn indruk. Het aantal patiënten met melanoom stijgt nog enorm. Ik denk ook niet dat we in de strijd tegen kanker al aan de winnen de hand zijn. We hebben grote stappen gemaakt maar we beginnen het nu pas beter te begrijpen. Kanker genezen voor iedereen is echt een illusie, maar tumoren onder controle houden, zo dat je er goed mee kunt leven, ja daar gaan we wel naartoe."

Uw inaugurele rede heet Making of the immune system: a glimpse into the future. Kunt u een tipje van de sluier oplichten?

"Ik ga een verhaal houden over onze laatste ontdekking, over de manier waarop je het immuunsysteem kunt nabootsen. Tot nog toe bestaan onze vaccins uit bloedcellen van de patiënt, waar we vervolgens in het lab een kunstje mee doen, maar dat is eigenlijk heel omslachtig. We zijn nu de cellen van de patiënt aan het vervangen door kunstcellen, oftewel met synthetische, dendritische cellen. Dat zijn geen echte cellen maar een polymeer waaraan we allerlei immunactiverende stoffes en antigenen hangen. Hierbij lopen we voorop in de wereld. Het grote voordeel is dat je geen cellen meer uit patiënten hoeft te halen. Het is makkelijker, goedkoper, en beter te produceren in grote hoeveelheden."

Maurice Timmermans

Carl Figdor houdt tijdens de Tefaf - op 17 maart om 16.30 uur in de aula van Minderbroedersberg - zijn oratie 'Making of the immune system: a glimpse into the future'

Wie is Carl Gustav Figdor?

Figdor (1953, Den Bosch) werkt als hoogleraar immunologie in Nijmegen, en was er tot 2010 wetenschappelijk directeur van het Centrum voor Moleculaire Levenswetenschappen. Hij combineert immunologie met celbiologie, oncologie en biofysica. Inmiddels heeft hij vele prijzen op zijn naam waaronder de Spinozapremie, en sleepte hij tientallen miljoenen aan subsidie in de wacht. Met als hoogtepunten: een Zwaartekracht-subsidie van 30 miljoen in 2013, en een kersverse Europese Precious Grant van 8 miljoen. Figdor promoveerde in 1982 op een onder-

zoek aan het Nederlands Kanker Instituut, waar hij tot 1994 werkte. In 1994 volgde zijn benoeming tot hoogleraar aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Tegelijk was hij van 1992 tot 2009 hoogleraar biofysica aan de Universiteit Twente.

De wortels van zijn familie liggen in Oostenrijk. Vóór WO II vertrok Figdors vader op zijn 15e naar Nederland, hij maakte deel uit van de zogeheten Kindertransporten, waarbij joodse kinderen uit Midden- en Oost-Europa in het westen onderdak vonden.

U-raadsvoorzitter Herman Kingma vertrekt

“De Nieuwe Universiteit hier, die was niet echt relevant”

Kingma (links) zit de universiteitsraad voor in 2010 Foto: Loraine Bodewes

Hij kreeg bij zijn laatste vergadering als voorzitter van de universiteitsraad, eind februari, een ingelijste prent van de Maastrichts Servaasbrug. Want “Herman is een bruggenbouwer”, zei Martin Paul, voorzitter van het college van bestuur, die het geschenk aanbood. En zo ziet prof. Herman Kingma (65) zichzelf ook in deze rol: een bemiddelaar, iemand die ervoor zorgt dat college en raad hun werk kunnen doen. Zo effectief mogelijk. En dus niet altijd in de volle openbaarheid.

Of hij tevreden is over de zes jaar van zijn voorzitterschap?

“Zéér tevreden. Toen ik aantrad was de universiteitsraad heel reactief. Het college van bestuur bereidde zaken voor, dekde het af met het MT [managementteam van college en de decanen; red.] en dan ging er een voorstel naar de raad. Daar kon je alleen nog maar ja of nee op zeggen. De raad had geen rol in het strategisch beleid, men werd laat geïnformeerd, en meestal in de vorm van een fait accompli. En als je dan dingen wilde terugdraaien betekende dat een confrontatie. Dat probeerde de raad dus niet eens meer. Die toestand is totaal veranderd. Neem het nieuwe Strategisch Programma van de UM, 2016-2020. Daar zijn denktanks voor in het leven geroepen, daar zitten ook mensen uit de U-raad in. En de raad heeft gebrainstormd, er is een interne discussie geweest en daaruit zijn vijf punten gerold die we ingebracht hebben voor het Strategisch Programma.”

O, dat is nieuw, kan ik die ergens vinden?

“Ja hoor, ik heb ze nu niet paraat maar kijk maar in de raadsstukken, dat vind je zo. Wat ik wil zeggen: de relatie tussen college en raad is totaal veranderd, we worden nu vroeg in het proces betrokken, onze invloed is daardoor veel groter.”

Komt het niet ook doordat het huidige college zo'n welwillende houding aanneemt?

“Nee, ook Jo Ritzen [de vorige collegevoorzitter]

kreeg al met een steeds sterkere raad te maken. We hebben het college een paar keer teruggefloten, met de sporthal bijvoorbeeld, dat duurde en duurde maar; wij hebben deadlines gesteld. De raad is nu zelf actief in het voortraject, de cultuur is veranderd, ongeacht de bestuurders die er zitten. Dit college heeft inderdaad een maximale bereidheid om mee te gaan, maar daar zijn ze in gegroeid. Je moet het zo zien: een baas gedraagt zich op een manier die mede afhangt van jouw eigen gedrag.”

Wat is je niet gelukt in die zes jaar?

Het blijft even stil. Dan begint Kingma over een onderwerp dat wat hem betreft te lang heeft aangesleept: een nieuw HRM-beleid. Daar ligt nu, na jaren, eindelijk een nota op tafel.

“De U-raad vond dat heel belangrijk. Het oude beleid, in de nota ‘mobilising minds’, bleef steken in plannen, de implementatie kwam niet van de grond. Dat was allemaal nog onder het vorige college, en de vorige HRM-directeur. Vervolgens heeft Nick Bos, portefeuillehouder personeel in het huidige college, er werk van gemaakt. Wij hebben er, samen met het Lokaal Overleg [de vakbonden; red.] bij het college op aangedrongen om de zaken anders te organiseren. Mede door ons is er een nieuwe HRM-directeur gekomen. Het plan dat nu voorligt is het resultaat van een aantal werkgroepen die zich over verschillende thema's hebben gebogen. *Tenure track*, tijdelijke contracten, die dingen. Wat meespeelde was

die beweging van de Nieuwe Universiteit. Die hamerde ook op die thema's. Wat mij betreft was dat steun voor zaken die wij zelf al op de agenda hadden geplaatst.”

Werd je zenuwachtig van die Nieuwe Universiteit Maastricht, de NUM? Die indruk maakte je toen. Hun oppositie tegen het bestel ging buiten jullie om, jij hebt in die periode gezegd dat je het initiatief weer naar je toe wilde trekken.

“Zenuwachtig? Nee hoor, ik niet. En nee, ik was niet bang dat de U-raad irrelevant werd gemaakt, maar ik wilde wel dat na de eerste NUM-bijeenkomst een tweede onder onze vlag werd georganiseerd. Vergeet niet: het was vooral een Amsterdamse aangelegenheid. Die kwamen hier naartoe, ze domineerden de bijeenkomsten, ze gingen terug om ruggespraak te houden over de standpunten. Hier in Maastricht dingen willen verbeteren is prima, maar je moet je niet laten dirigeren vanuit Amsterdam. De situatie aan de UvA is trouwens heel anders dan aan de UM. Dat hier de NUM ontstond, ach, het kwam vooral uit één faculteit [Fasos; red.], het was een hele kleine minderheid en eigenlijk was het niet echt relevant.”

Bij je aantreden in 2010 wilde je de ‘band met de kiezer versterken en de universitaire democratie nieuw leven inblazen’. De opkomst bij verkiezingen is nog steeds extreem laag.

“Dat is een probleem dat zich bij alle vertegenwoordigende lichamen voordoet. De Tweede Kamer trekt nog zo'n 60 procent, maar verder? Vakbonden in bedrijven, ondernemingsraden, daar mag je blij zijn als men 20 procent opkomst haalt. Dat geldt ook voor de universiteit. Studenten komen om te studeren, als de faciliteiten maar in orde zijn is het goed. Voor het personeel is het niet veel anders. De actieve mensen, dat zijn vaak dezelfde die ook al in andere gremia actief zijn. We wilden het verbeteren, hebben een pr-commissie in het leven geroepen, een Facebookpagina geopend, op de website samenvattingen van vergaderingen geplaatst; het werd niet gelezen, we zijn ermee gestopt.”

Onder jouw voorzitterschap heeft de U-raad meer in beslotenheid vergaderd dan ooit tevoren.

“Eens: we overleggen veel meer met het college van bestuur dan vorige raden. En dan wordt het al snel vertrouwelijk, meestal op verzoek van het college. Als je als raad weigert, is het gevolg dat iets niet besproken wordt. De manier van bespreken verschilt ook als het vertrouwelijk is.”

Je vindt niet dat zo iets op gespannen voet staat met democratische uitgangspunten?

“Totáál niet! Er is nu eenmaal heel veel niet openbaar. Weet jij wat de decaan van de FHML met de collegevoorzitter bespreekt? En denk je dat dat geen invloed heeft op het beleid?”

Dat is bestuurlijk overleg, en per definitie niet openbaar. De raad bestaat uit gekozen vertegenwoordigers. Dan moet je als kiezer wel kunnen zien wat iemand doet.

“Democratie kent openbare elementen, maar niet alléén openbare elementen.”

Er ontspint zich een discussie - niet voor het eerst - tussen verslaggever en raadsvoorzitter over openbaarheid versus vertrouwelijkheid. Want waarom krijgt *Observant* een aparte agenda van de U-raads- en commissievergaderingen, dagen later dan de gewone agenda die de leden krijgen? Hoe zou het zijn als de gemeenteraad, of de Tweede Kamer, een agenda voor de leden maakt en een soort schaduwagenda voor de pers, waar heel wat minder op staat?

Kingma zegt daar niet van op de hoogte te zijn maar dat wat hem betreft de hele agenda naar buiten mag, inclusief de vertrouwelijke punten, maar uiteraard zonder de bijbehorende vertrouwelijke stukken.

Maar waarom doet de raad zelf zo veel achter gesloten deuren? Er is standaard een besloten vooroverleg. En een heel recent voorbeeldje: bij Kingma's allerlaatste vergadering moeste de raad na een korte bespreking nog een officieel standpunt innemen over de nieuwe HRM-nota. Wat gebeurt? Alle niet-leden worden naar buiten gestuurd. Zelfs zo iets als de manier waarop de U-raad met Engels en Nederlands wil omgaan is maandenlang in groter en kleiner verband, maar altijd binnenskamers, besproken. En ineens lag er een notitie. Kingma: “Maar wat is er mis met intern overleg? Je wilt een standpunt ontwikkelen, je wilt dingen onder elkaar bespreken. Wat weet je nu niet over ons taalbeleid, als je die notitie gelezen hebt?”

Je weet niet waar het debat over ging, welke argumenten zijn gebruikt, wie wat zei.

Bij de raadsverkiezingen komen partijen en kandidaten met hun wensen, hun programma. Dan moet je toch kunnen volgen wat ze daarmee doen?

“Nou, programma's, dat is een groot woord. En eerlijk gezegd is er niet zo veel debat, ook niet tussen de studentenpartijen. Men is het vaak met elkaar eens. Ik zeg na de verkiezingen ook altijd tegen de nieuwe raadsleden: vergeet die programma's. Nu gaat het niet meer om je 'partij'belang maar om het belang van de universiteit.”

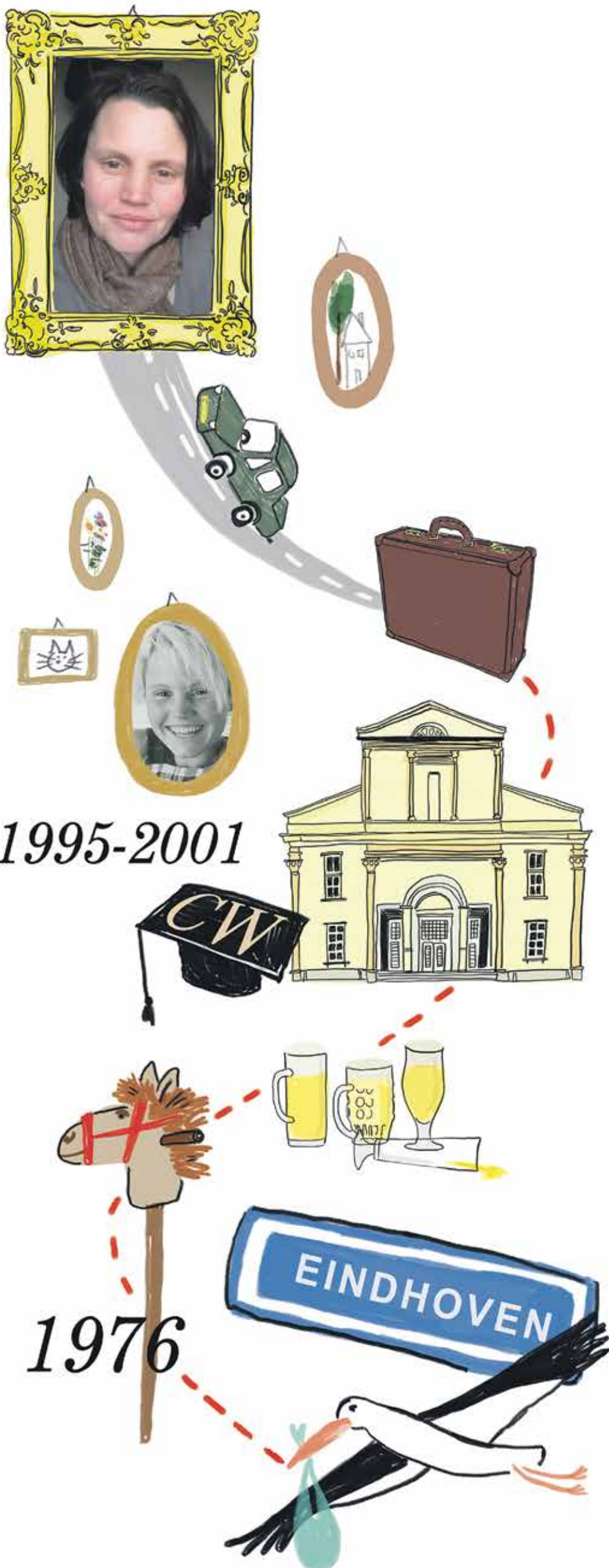
Kingma hecht eraan nog wat voorbeelden te noemen van effectief ingrijpen door de universiteitsraad. Zoals bij de plannen voor Brains Unlimited, waar de raad voor was maar wel vond dat er te veel geld naartoe ging. “We hebben tot bij de raad van toezicht gepleit voor het inschakelen van andere geldschieters. Toen is de provincie bereid gevonden om tien miljoen euro te investeren.” Hij wil maar zeggen: met of zonder openbaarheid, het gaat om de resultaten.

Na afloop mailt de verslaggever met de griffier van de U-raad over de vijf punten die de raad heeft ingebracht voor het Strategisch Programma van de UM. Waar zijn die te lezen?

Het antwoord komt per kerende mail: “De punten zijn vertrouwelijk onder de aandacht gebracht van het CvB (...) en dus niet bestemd voor publicatie en/of verdere verspreiding.”

Wammes Bos

English version on www.observantonline.nl/english

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oudstudenten - die net als de universiteit in 1976 het levenslicht zagen – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en het studentenleven.

Vandaag: Lotte Asveld.

Studie: Ik kwam met de trein naar de open dag, alleen, dat deed je in die tijd. Ik weet niet of ik daarvoor ook in Maastricht was geweest, maar ik vond het meteen een prachtige stad. De UM had bovendien de perfecte combinatie van culturele studies gecombineerd met wetenschap en technologie. CWS bestond pas vier jaar, er heerste in het mooie, oude gebouw aan de Kapoenstraat een pionierssfeer. Je voelde: hier was men bezig met iets bijzonders.

Docent: Wiebe Bijker, hij was mijn scriptiebegeleider. Ik vond zijn theorieën heel boeiend en interessant, ik was onder de indruk van zijn manier van kijken naar ontwikkelingen in de technologie. Toen ik later bij de TU Delft ging solliciteren hoorde ik: 'O, jij bent afgestudeerd bij Wiebe Bijker. Da's toch allemaal onzin wat hij vertelt.' [Grinnikend] Zij zijn in Delft later wel bijgedraaid, er is nu veel meer kruisbestuiving.

Plaats: De Pietersberg met zijn grotten en

afgravingen. We zaten daar vaker met vrienden, hielden er feestjes. Beetje zingen, kampvuurtje, en natuurlijk zuipen. Soms had iemand een muziekinstallatie bij zich. Nee, we hebben nooit klachten van de burens gehad, zo hard stond de muziek niet.

“Afgestudeerd bij Wiebe Bijker? Da's toch allemaal onzin wat hij vertelt”

Anekdote: Het was in ons tweede jaar. Een vriend stelde voor om te gaan liften naar Praag, een stad waar hij vaak kwam. Ik vroeg: 'Wanneer?' Hij: 'Morgen!' Die vrijheid, dat hoort voor mij bij studeren. We hadden geluk, de volgende avond waren we in Praag. Daar sliepen we vijf dagen op een stapel dozen bij een vriend van mijn vriend. Het was hartje winter, ijskoud, er lag wel een meter sneeuw. Op de terugweg werden we ondervraagd door Duitse douaniers die ons een stel verdachte hippies vonden. Ik was een beetje zenuwachtig want ik had een stukje hasj in mijn onderkleding verborgen, maar omdat we lief lachten mochten we de grens over lopen zonder gefouilleerd te worden.

Riki Janssen

Lotte Asveld, geboren op 20 november 1976 in Eindhoven, studeerde van 1995 tot 2001 cultuur- en wetenschapsstudies. Zij is nu universitair docent biotechnologie en samenleving aan de Technische Universiteit Delft (waar ze in 2007 ook promoveerde), woont in Oegstgeest, is getrouwd met Donald Pols (ook alumnus UM, nu directeur Milieudéfensie), samen hebben ze twee zoons (acht en twee) en een dochter (zes).

film: Tanna

Het opperhoofd speelt het opperhoofd

Still uit *Tanna*

Op het eiland Tanna, deel van de republiek Vanuatu, wonen de Yakel. Dat is een stam die nog altijd leeft volgens de traditionele gebruiken van hun voorouders. Zo jagen ze nog met pijl en boog op hun avondeten. Ze zijn zich volledig bewust van de moderne cultuur, maar tegelijk zo trots op hun eigen tradities, de Kastom, dat ze die blijven volgen. Toch kan ook een traditionele cultuur moderniseren, zoals blijkt uit de film *Tanna*. De Australische regisseurs Martin Butler en Bentley Dean hoorden van een tragedie die zich in de jaren tachtig bij Yakel voltrok en maakten er een film van. Die ging in première op

het filmfestival in Venetië. De hoofdpersoon is het jonge meisje Wawa. Zij wordt verliefd op Dain, de kleinzoon van het stamhoofd. Als de oorlog met een andere stam dreigt te escaleren, vinden er vredesbesprekingen plaats. Het stamhoofd besluit Wawa uit te huwelijken aan de rivaliserende stam. Vanzelfsprekend zijn de geliefden het daar niet mee eens en besluiten weg te lopen. Hierna worden ze niet alleen achtervolgd door leden van de vijandelijke stam, die Wawa claimen, maar ook door hun eigen groep. De vlucht van Wawa en Dain roept vragen op

over de verhouding tussen traditionele normen en waarden enerzijds en het moderne individualisme anderzijds. Welk belang weegt zwaarder: dat van Wawa en Dain als koppel, of van de stam als geheel?

Interessant is dat *Tanna* is opgenomen met de stamleden als acteurs. Iedereen speelt zichzelf, dus het stamhoofd is ook echt het stamhoofd en zijn zoon ook werkelijk zijn zoon. Het geeft een authentiek gevoel bij de film, vooral bij een aantal rituelen die in beeld gebracht wordt. Vooral mooi is een scène waarin een jong meisje samen met de medicijnman naar een actieve

vulkaan gaat, om daar raad te vragen aan de voorouders.

Hoe boeiend ook, de setting en de antropologische insteek, erg vernieuwend is de film niet. De makers weten nauwelijks te ontkomen aan de clichés van liefdesfilms. Het verhaal van *Tanna* lijkt nog het meest op dat van Shakespeare's *Romeo & Julia*.

Jim Pedd

Jim Pedd is alumnus van Fasos en freelance film-journalist

thuisreiziger

Halen ze het maartje

Halen ze het maartje, dan halen ze het jaartje. In de prachtwijk waarin ik ben opgegroeid, hoorde ik regelmatig deze volkswijsheid in het begin van het jaar. Meestal ging het om ouderen. Het is wat met Opoe Zwart, maar ja, haalt ze het maartje.... Ik heb deze bezwering gekoesterd vanaf de eerste keer dat ik hem hoorde. Om te beginnen vanwege het beroep van mijn vader. Hij was in die tijd verzekeringsagent in loondienst. Zwaartepunt van zijn werk was het innen van ziekenfondspremies en het afsluiten van begrafenisverzekeringen. In beide activiteiten zorgde de oversterfte in de winter voor mutaties en extra werk. Alleen daarom hield mijn vader niet van de maartse gemeenplaats. Belangrijker voor mij was dat ik aan het denken werd gezet. De volksmond bedoelde niks meer of minder dan dat het gevaar voor longontsteking en dergelijke was geweken. Ik maakte er van dat op 1 maart een nieuw leven begon. Vooral toen ik er achter kwam dat bij de Romeinen 1 maart als het begin van het nieuwe jaar gold. Wij hebben van hen wel de enigszins wonderlijke indeling van maanden overgenomen. Maar niet dat voor hen alles begint met de god Mars, de vader van

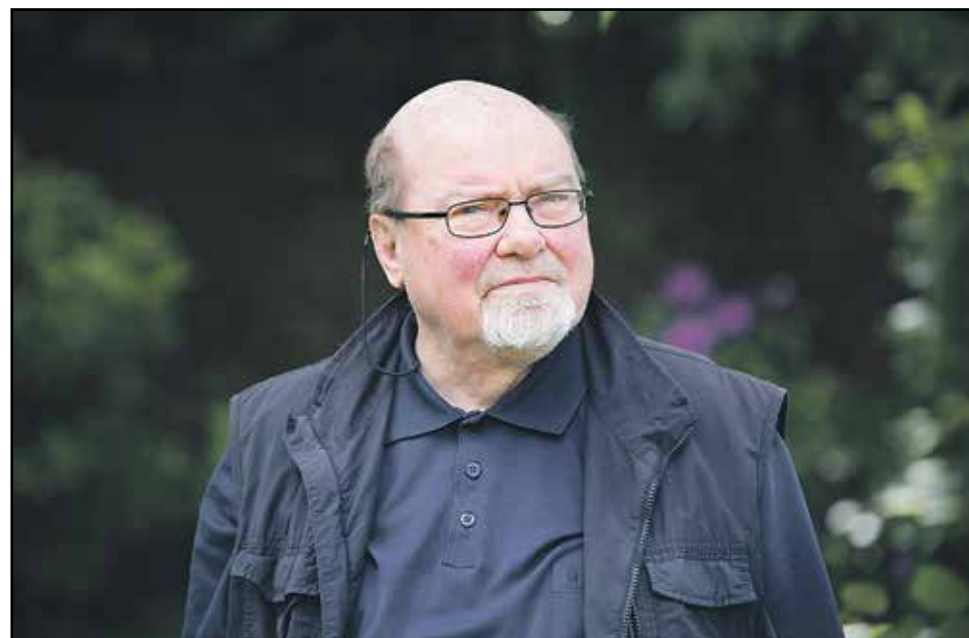

Foto: Loraine Bodewes

de mythische stichters van Rome. Toen ik dat eenmaal begreep heb ik voor mezelf besloten dat

het jaar begint op een moment dat de lente zich aandient. Een werkelijk nieuw begin.

Moet dat 1 maart zijn? Waarom niet? Van mij mag men ook kiezen voor het Chinese Nieuwjaar rond half februari. Of voor Aswoensdag of Halfvasten. En exclusiever voor half maart wanneer de Yezidi's en de Armeniërs het nieuwe jaar vieren. En laat ik rokjesdag niet vergeten. De mooiste bevestiging van het vieren van de lente vond ik ooit de Koreaanse film over het verstilde leven in een afgelegen boeddhistische tempel. Onder de titel: *Lente, zomer, herfst, winter ... en lente* (Ki-duk Kim), als symbool voor een nieuw begin. Zo zwaarwichtig hoeft het niet per se. Op de zaterdag voor 1 maart wordt het Vlaamse wielerseizoen geopend met de *Omloop Het Nieuwsblad*. De hoogtijdag van de hoop op een spannend nieuw seizoen. Je kunt overigens ook gewoon bij de eerste zon naar buiten stappen tussen de regenvlagen door en de lente voelen, zien, horen en ruiken. Een goed Nieuwjaar gewenst.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32

Postbus 616

6200 MD Maastricht

(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),

Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie

Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet

Eichholtz, Birsan Erdogan, Silvia Evers, Bob

Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph

Stassar

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Pietro Bonizzi,

Ingrid Candel, Ype Driessen, Arjen van der Heide,

Jim Pedd, Hans Philipsen, Romeijn Sadée, Jan

Smits, Kate Surala

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisontwerp

Simone Golob, www.sgiv.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennepe

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders: Marion

Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap

ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en

andere belangstellenden kunnen zich abonneren

voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande

schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur

geheel of gedeeltelijk worden overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere week
ook op internet:

www.observantonline.nl

paartjes

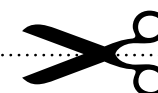
Studievertraging, relatie- of ander
probleem? Lichaamsgerichte coaching helpt
je snel en effectief uit het dal! Info: www.tridance.nl of 06 41573922

PROFESSENELE THESISVORMGEVING
INCL. DRUKWERKBEGELEIDING HOGE
KWALITEIT VOOR EEN BETAALBARE
PRIJS. WWW.DLGRAPHICS.NL
0624321042 INFO@DLGRAPHICS.NL

BUSINESS GAME: GEVRAAGD
STUDENT BEDRIJFSKUNDE OF
ECONOMIE VOOR MAKEN MANUAL.
BEL 0641366638

OCJUCO individual coaching & tutoring,
research & writing skills, scientific English,
academic tutor appointment 0658994470
info@ocjuco.nl

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het einde. Voor
langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan maandag tot en met
donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres: loop de Minderbroedersberg
omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en loop het appartementencomplex (rode baksteen)
binnen. Volg de bordjes naar de 2e verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl
Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De
redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om
zonder opgave van reden Paartjes te weigeren.

_____ € 3,00

_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

Vergaderen in het groen Zaken doen met uitzicht bij Brasserie 1632

Hoog boven de golfbaan van International Golf Maastricht (Dousberg) is het uitstekend vergaderen. De inspirerende locatie bevat alle componenten om vergaderen aangenaam en succesvol te maken. Management en directies, serviceclubs, verenigingen, buurtplatforms... elk niveau op top-niveau bij Brasserie 1632!

Het is goed vergaderen bij Brasserie 1632

- Gratis WiFi
- Gratis beamer, projectieschermen en flipovers
- Combinaties met Business lunch of diner mogelijk
- In de winter napraten bij de open haard, in de zomer buiten op het grote overdekte terras
- Combinatie met golf clinic onder professionele PGA begeleiding mogelijk
- Gratis ruime parkeerfaciliteiten

Brasserie 1632

U vindt Brasserie 1632
op het terrein van

Brasserie 1632 | Dousbergweg 100 | 6216 GC Maastricht
+31 (0)43 328 17 40 | info@brasserie1632.nl | www.brasserie1632.nl

Schin op Geul nabij treinstation Maastricht

Vrijstaand woonhuis met uitzicht
over Heuvelland, zwembad, enz.

Véél mogelijkheden.
Oppervlakte 842 m²

Foto's: www.heuvellandwonen.nl
tel.: 043 459 1213

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

10-03,12.00 uur: dhr. Pankajkumar Sekhsaria, MA	23-03,10.00 uur: mw. Anne K.U. Edle von Gässler, MSc.
10-03,14.00 uur: dhr. Trust Saidi, MSc.	
10-03,16.00 uur: dhr. Koen Beumer, MSc.	23-03,16.00 uur: dhr. Eric P. Lowet, MSc.
11-03,12.00 uur: dhr. Beat A. Kaufmann, MSc.	24-03,10.00 uur: dhr. Sven Akkerman, MSc.
11-03,14.00 uur: dhr. Christian Knackstedt, MSc.	24-03,12.00 uur: mw. Niki D.J. Ubags, MSc.
17-03,16.30 uur: inauguratie van Prof. Carl Figdor	24-03,14.30 uur: inauguratie Dr. Kristof De Witte
18-03,10.00 uur: mw. Jorinde E. Spook, MSc.	24-03,16.00 uur: mw. Anja J.H. Moonen, MSc.
18-03,14.00 uur: dhr. Andrzej A. Piatkowski de Grzymala, MSc.	30-03,14.00 uur: mw. Cigdem Akbulut Merchant, MSc.
18-03,16.00 uur: dubbeloratie mw.prof. Pip Laurenson en mw.prof. Rachel A.J. Pownall	31-03,12.00 uur: mw. Pia C. Sander-Justen, MSc.
	31-03,14.00 uur: mw. Frauke Swieringa, MSc.
	31-03,16.00 uur: dhr. Lucas C.G.G. Persoon, MSc.

Maastricht University

Interne vacatures

- **PhD candidate** polymer science/polymer processing/Fiber science, Chemelot Campus Geleen, 38 hours
Vacancy number: AT2016.63
- **PhD candidate**, FHML, School for Mental Health and Neuroscience, department of Radiology, 38 hours
Vacancy number: AT2016.65
- **2 Marie Skłodowska-Curie ITN Early Stage Researchers**, PhD candidates in dementia care and technology, FHML, 38 hours
Vacancy number: AT2016.66
- **PhD Student**, SBE, 38 hours
Vacancy number: AT2016.67
- **Medewerker Studentenzaken**, FHML, 36-40 uur,
Vacaturenummer: AT2016.68
- **Planner/medewerker studentzaken 2**, FdR, 22.8 uur
Vacaturenummer: AT2016.69

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Medewerkers en vervolgens naar Vacature-aanbod (onderaan de pagina). Klik daarna op Academic Transfer. De vacante functies zijn onderverdeeld in interne en externe vacatures.

Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkerings-gerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

Maastricht University 40

Want a voice
in the university?

Run for election in the
University, Faculty and Service
Council Elections

More info:
www.maastrichtuniversity.nl/elections

Laten we de kunstnier **klein** maken.
En de wereld van nierpatiënten weer **groot**.

Draag bij aan de **draagbare kunstnier**.
Sms NIER naar 4333 of geef via nierstichting.nl

Met 1 SMS doneert u eenmalig € 2,- (exclusief telefoonkosten).
Meer informatie: www.nierstichting.nl/sms.

NIERSTICHTING
Leven gaat voor.

Spektakel

Het maffe kapsel van Trump, de kille blik van Clinton en de sympathieke toespraken van Sanders, we kunnen er niet omheen. De verkiezingsgekte van de Verenigde Staten houdt ook ons kleine landje volledig in de greep. Elke dag weten de journaals, de kranten en ook de slager om de hoek er wel weer een aantal dingen over te melden. "Die Trump, dat is maar een naar kereltje." Ook onder studenten zijn de Amerikaanse voorverkiezingen een prominent onderwerp. Vorig jaar om deze tijd ging het nog vooral om een andere politieke kwestie, maar intussen is de roep om de democratisering van de universiteiten alweer verstomd. Het beeld van demonstrerende studenten die het rendementsdenken op de polderuniversiteiten zat waren staat eenieder vast nog op het netvlies gegrift. Pientere studenten die in veel te moeilijke woorden probeerden te duiden wat er mis was met ons universitaire stelsel. En Geen Stijl-verslaggevers die ons graag wezen op het feit dat veel van deze studenten lange haren hadden en dat ze niet allemaal even welriekend waren. Het was leuk, voor zolang het duurde, maar dit jaar is het weer tijd voor belangrijke zaken. Wat voor malle dingen Trump nu weer heeft gezegd bijvoorbeeld. Het is een waar feest van de democratie, die Amerikaanse voorverkiezingen. De *founding fathers* zouden glunderen als ze het zouden kunnen zien. "Maar pas op", waarschuwen critici, "al die toeters en bellen zouden ons misschien weleens kunnen afleiden van politieke kwesties die waarlijk belangrijk voor ons zijn." Natuurlijk is het van groot belang voor ons wie de nieuwe roerganger van 's werelds meest invloedrijke natie wordt. Maar wat te denken van de Chinese president, wiens naam velen van ons niet eens zouden kunnen ophoesten. Of wie zelfs maar de president van Duitsland is (nee, dat is niet hetzelfde als de bondskanselier). Laat staan dat we in staat zijn een inhoudelijke discussie van meer dan drie zinnen te voeren over het aanstaande Oekraïne-referendum, of überhaupt het nut van zulke referenda. En zo is dus ook de belangrijke discussie over het welvaren van de universiteit als sneeuw voor de zon verdwenen. Vorig jaar rond deze tijd lieten studenten *en masse* zien in staat te zijn zich in te kunnen zetten voor lokale politieke kwesties. Maar dit jaar zien we dat zodra het politieke spektakel roept, we alle billijkheid verliezen en als een stel kwijlende overenthousiaste labradors tekeergaan. Kennelijk schuilt er een klein beetje Twan Huys in ons allemaal.

Arjen van der Heide

3HOOG

Door Ype Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

We zijn studenten, geen nonnen!

Zijn wij te lief voor onze studenten? Zijn wij te lief voor iedereen? Dat vroeg ik me af na een paar zorgwekkende berichten. Een daarvan betrof de internationale studentenclub. Het zit zo: de gewone studentenverenigingen krijgen geen buitenlanders binnen want die houden niet van ontgroenen, en Duitsers denken sowieso dat die kluppies allemaal fascistisch zijn, kortom, er was/is behoefte aan een club voor de *internationals*. Daar ontfermen onze centrale bestuurders zich over, en de universiteitsraad en het studentenservicecentrum en facility services en waarschijnlijk de burgemeester ook nog, met als resultaat dat de internationale studentenclub een pand mag betrekken, een ruimte in de voormalige Timmerfabriek, maar dat ze wel zelf hun zaakjes moeten regelen. Ze krijgen een half miljoen van UM en gemeente en wat blijkt? Ze maken er een potje van. De tent aankleden, leuke programma's draaien, feestjes organiseren, promotie van de activiteiten, dat vinden ze allemaal errug ingewikkeld. Ze organiseren eens wat en vinden het dan wel weer genoeg kouwe drukte. Nu staan ze onder curatele en moet het SSC er een dure kracht tegenaan gooien om onze brave *boetelenders* bij te staan. Dan lief 2: onze vrienden bij rechten. En onze vrienden in de marketing&communicatiekolom. Die laatsten worden gereorganiseerd, zie vorige week, en laten wegens druk-stress-druk nu en dan een steekje vallen. Want de master International and European tax law, daar was enige verwarring over bij de *Keuzegids*, maar uiteindelijk was het vonnis toch: ze staan landelijk op nummer twee. En ook nog ex aequo met Tilburg. Dus wat publiceren de communicatietjes bij de juristen deze week, juichend en al? "We staan, net als voorgaande jaren, op nummer één!" Ach ja, wat maakt het uit hè? We recycle-

ren gewoon de oude persberichten. Gezellig! Dan lief 3: ik was laatst toevallig bij Wim, Tijmen, Raymond, Bibian en Luca. Wie? De Werkgroep Inkom 2016. Dat zijn schatjes. Ik zat incognito achter het behang verstopt. Ze gingen brainstormen over het thema van de Inkom 2016 en dat wou ik wel eens meemaken. Voorzitter Wim: - Jongens, het wordt moeilijk maar ik vind toch dat we er met ons thema uit moeten knallen dit jaar. Tijmen: - Wordt zeker moeilijk, na *Creating Memories* in 2012, die was cool, dat je dus het hier en nu ontstijgt en alvast je herinneringen maakt: diep man, heel filosofisch. Bibian: - Nou, 't doet me meer denken aan Japanners op reis die alleen maar fotograferen en thuis pas zien waar ze geweest zijn. Daar kunnen we wel overheen hoor. Wim: - De beste vond ik *Time to Shine*, vorig jaar, helemaal supervet. Bibian: - Ja nou, iedereen glom van oor tot oor.

Maar na middernacht werd het snel minder, als ze kotsend in een hoekje stonden viel er niet veel meer te *shinen*. Laat staan de volgende ochtend. Luca: - Ik vind je wel een beetje negatief Bibian, op het cynische af. Het moet juist positiviteit uitstralen. Raymond: - Ik weet wel iets positiefs. *Happy Together!* Is ook nog een liedje dat mijn ouders wel eens zingen. Of eh, *Dreams Coming True!* Wim: - Leuk, maar is dat niet te positief? Kunnen we dat waarmaken? Kunnen we ze happy maken of hun dromen laten uitkomen? Dan overvraag je mij hoor. Bibian: - Ik vind het gewoon klef, niks meer en niks minder. Waarom doen we niet eens iets onverwachts? Iets provocerends? We zijn toch studenten, geen nonnen of koorknappen? Wat vind je van *Mind your own business!* Ha ha, of *F#ck the Pope and King Alex as well*, daar baar je tenminste wat opzien mee. Wim: - Ja, met subsidie van de uni en van de gemeente, die gaan dat leuk vinden. Nee, ik wil iets met toekomst, met vooruitkijken, ze leiden hier de nieuwe elite op toch? En dat begint dus nu. Iets als *Back To The Future!* Of is dat een film? Tijmen: - Top Wim, je bent een kanjer, maar inderdaad, een film. Ik zeg: *The Future Is eh... Now!* Geen moment te verliezen, dat gevoel! Wim: - Die doen we! Briljant! Bibian: - Gaap. Héél pakkend. Wel een vraagje: als de toekomst nu is, waar is het heden dan? *Where iz ze present?* Ik bedoel maar. Nou, ik ga een borrel pakken.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder